

ΣΤΕ 1178/2010 [«Σφράγιση» αυθαίρετης χρήσης σε αδόμητο οικόπεδο στην Κηφισιά]

Περίληψη

-Η επιλεκτική εφαρμογή του μέτρου της σφράγισης των παράνομων χρήσεων σε ορισμένους μόνο οικισμούς δεν είναι επιτρεπτή κατά τα άρθρα 4 και 24 του Συντάγματος. Συνεπώς, επιβάλλεται η σφράγιση σε κάθε περίπτωση χρήσης ακινήτου που δεν επιτρέπεται από τις ισχύουσες πολεοδομικές διατάξεις, ανεξάρτητα από την προηγούμενη έκδοση απόφασης του Υπουργού ΠΕ.Χ.Ω.Δ.Ε. για την υπαγωγή του συγκεκριμένου οικισμού ή τμήματός του στη διάταξη του άρθρου 22 παρ. 5 του ν. 1650/1986.

-Το μέτρο της σφράγισης μη επιτρεπόμενων χρήσεων αφορά και χρήσεις που ασκούνται σε αδόμητα ακίνητα. Η σφράγιση, στις περιπτώσεις αυτές, συντελείται με τη διακοπή της παράνομης δραστηριότητας, προκειμένου να αρθεί η μη επιτρεπόμενη χρήση. Χαρακτηρίζεται αυθαίρετη κάθε μεταβολή χρήσης κτιρίου χωρίς προηγούμενη σχετική άδεια της πολεοδομικής αρχής, εφόσον η μεταβολή αυτή είναι αντίθετη προς τις ισχύουσες στην περιοχή πολεοδομικές διατάξεις, δεν προβλέπεται ο χαρακτηρισμός χρήσης ως αυθαίρετης σε αδόμητα οικόπεδα. Στην περίπτωση αυτή εφαρμόζεται η περιβαλλοντική νομοθεσία.

-Δεδομένου ότι, οι σχετικές με τις χρήσεις γης ρυθμίσεις του Γ.Π.Σ. Κηφισιάς, είναι δεσμευτικές από την έναρξη ισχύος του Γ.Π.Σ., εφ' όσον δεν χρειάζονται περαιτέρω εξειδίκευση, νομίμως διατάχθηκε με την προσβαλλόμενη πράξη η διακοπή της χρήσης του επίδικου ακινήτου ως αποθηκευτικού χώρου, αφού η χρήση αυτή ήταν αντίθετη προς την προβλεπόμενη από το Γ.Π.Σ. χρήση γης της περιοχής. Όταν με την έκθεση αυτοψίας επιβάλλεται «κατεδάφιση της οικοδομής», ως κατεδάφιση σε περίπτωση αδόμητου οικοπέδου νοείται η διακοπή της μη επιτρεπόμενης δραστηριότητας, επομένως η σφράγιση του εν λόγω οικοπέδου.

Πρόεδρος: *Αγγ. Θεοφιλοπούλου*

Εισηγητής: *Μ. Τριπολιτσιώτη*

Δικηγόροι: *Αθ. Παπαγεωργόπουλος, Ειρ. Μουστάκα*

Βασικές σκέψεις

1. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση ζητείται η ακύρωση της 6/12.11.2002 απόφασης της Τριμελούς Επιτροπής της παρ. 2 αρθρ. 2 του π.δ. 267/6.8.1998 (Επιτροπής Κρίσης Ενστάσεων Αυθαιρέτων) της Διεύθυνσης Πολεοδομίας του Δήμου Κηφισιάς. Με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε ένσταση

- της αιτούσας εταιρίας κατά της 504/10.9.2002 έκθεσης αυτοψίας υπαλλήλων της ίδιας Διεύθυνσης και αποφασίσθηκε «επιβολή προστίμων ανέγερσης-διατήρησης και σφράγιση της αυθαίρετης χρήσης (γήπεδο αποθήκευσης), σύμφωνα με το ισχύον Γ.Π.Σ. Κηφισιάς (ΦΕΚ 800 Δ/10.1.1999), ακινήτου, εμβαδού 1000 τ.μ., που βρίσκεται στην περιοχή «Καλυφτάκι» του Δήμου Κηφισιάς και φέρεται να ανήκει στην αιτούσα εταιρία.
2. Επειδή, με την 2476/5701/11.10.1999 απόφαση του Υπουργού ΠΕ.ΧΩ.ΔΕ. (Δ 800) τροποποιήθηκε το Γενικό Πολεοδομικό Σχέδιο του Δήμου Κηφισιάς. Με την απόφαση αυτή, μεταξύ άλλων, επεκτάθηκαν τα όρια του Γ.Π.Σ και δημιουργήθηκε νέα πολεοδομική ενότητα, η ΠΕ 14, η οποία περιλαμβάνει τις περιοχές «Πανόραμα - Καλυφτάκι» και στην οποία καθορίσθηκε μέσος συντελεστής δόμησης 0,5, μέση πυκνότητα 54 και χρήση γης αυτή της αμιγούς κατοικίας. Εξάλλου, με την προαναφερόμενη 504/10.9.2002 έκθεση αυτοψίας υπαλλήλων της Διεύθυνσης Πολεοδομίας του καθού Δήμου διαπιστώθηκε παράνομη τοποθέτηση ικριωμάτων (αποθήκευση) σε υπαίθριο χώρο, χαρακτηρίσθηκε αυθαίρετη η χρήση του προαναφερόμενου ακινήτου της αιτούσας, εμβαδού 1000 τ.μ., στην οδό Αγ. Αναργύρων 20, στην εκτός σχεδίου περιοχή «Καλυφτάκι» Ν. Κηφισιάς, ως αποθηκευτικού χώρου ικριωμάτων, για το λόγο ότι βρίσκεται σε περιοχή όπου απαγορεύεται η αποθήκευση, ενώ, περαιτέρω, αποφασίσθηκε ότι «η οικοδομή πρέπει να κατεδαφιστεί» και επιβλήθηκαν σε βάρος της αιτούσας πρόστιμα ανέγερσης ύψους 30.000 ευρώ και διατήρησης ύψους 1.500 ευρώ. Με την από 25.1.2003 ένστασή της κατά της έκθεσης αυτοψίας η αιτούσα προέβαλε ότι το επίμαχο οικόπεδο βρίσκεται εκτός σχεδίου και εκτός ζωνών Α και Β προστασίας του Κηφισού, ότι δεν έχει γίνει οποιαδήποτε οικοδομική εργασία ούτε υπάρχει οποιαδήποτε κατασκευή και ότι, σύμφωνα με το ΦΕΚ 270/Δ΄1985 επιτρέπεται η χρήση του ακινήτου αυτού ως αποθηκευτικού χώρου, περαιτέρω δε αμφισβήτησε το ύψος και τον τρόπο υπολογισμού των προστίμων. Με την 6/12.11.2002 απόφαση της Επιτροπής Κρίσης Ενστάσεων Αυθαιρέτων της Διεύθυνσης Πολεοδομίας του Δήμου Κηφισιάς η ένσταση απορρίφθηκε και αποφασίσθηκε η σφράγιση της αυθαίρετης χρήσης του ακινήτου της αιτούσας ως χώρου αποθήκευσης. Κατά της απόφασης αυτής η αιτούσα εταιρία κατέθεσε την υπό κρίση αίτηση ακυρώσεως στο Διοικητικό Εφετείο Αθηνών. Το δικαστήριο αυτό, με την 860/2004 απόφασή του, δέχθηκε την αίτηση, κατά το μέρος που με αυτή ζητείται η ακύρωση της προσβαλλόμενης 6/12.11.2002 πράξης, ως προς το κεφάλαιο της με το οποίο χαρακτηρίσθηκε αυθαίρετη η χρήση του ακινήτου της αιτούσας και επιβλήθηκαν σε αυτήν πρόστιμα ανέγερσης και διατήρησης αυθαιρέτου, αφού έκρινε ότι, ενόψει του άρθρου 1 παρ.1 του ν. 702/1977, όπως ίσχυε κατά το χρόνο εκδίκασης της υπόθεσης, η εκδίκαση αιτήσεων ακυρώσεως κατά πράξεων με τις οποίες, σύμφωνα με τις διατάξεις του π.δ. 267/1998, χαρακτηρίζονται κτίσμα ή κατασκευή ή χρήση αυτού ως αυθαίρετα και επιβάλλονται τα σχετικά πρόστιμα υπάγεται στη δική

- του αρμοδιότητα, παρέπεμψε δε την υπόθεση στο Συμβούλιο της Επικρατείας κατά το μέρος που, με την προσβαλλόμενη πράξη, επιβλήθηκε σφράγιση της αυθαίρετης χρήσης στο επίμαχο ακίνητο, με τη σκέψη ότι δεν υπάγεται στην αρμοδιότητα του Διοικητικού Εφετείου η εκδίκαση αιτήσεων ακυρώσεως κατά πράξεων με τις οποίες, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 1650/1986 και της κ.υ.α. 44242/2361/17.4.1989 που αφορούν την προστασία του περιβάλλοντος, επιβάλλεται σφράγιση χώρου λόγω αυθαίρετης χρήσης του κατά παράβαση των πολεοδομικών διατάξεων.
3. Επειδή, με το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 702/1977 (Α' 268), όπως αντικαταστάθηκε από τους νόμους 2721/1999 (Α' 112), 2944/2001 (Α' 222) και 2990/2002 (Α' 30) και ίσχυε πριν από την αντικατάσταση της περίπτωσης η' με το άρθρο 49 παρ. 3 του ν. 3659/2008 (Α' 77), οριζόταν ότι «1. Στην αρμοδιότητα του τριμελούς διοικητικού εφετείου υπάγεται η εκδίκαση αιτήσεων ακυρώσεως ατομικών πράξεων διοικητικών αρχών που αφορούν: α)..., ζ) την τακτοποίηση, προσκύρωση και αναλογισμό αποζημίωσης ακινήτων, καθώς και την εφαρμογή πολεοδομικών μελετών, η) το χαρακτηρισμό κτισμάτων ή κατασκευών ως αυθαιρέτων και την εξαίρεσή τους από την κατεδάφιση, θ) την έκδοση οικοδομικών αδειών και αδειών για την κοπή δένδρων, καθώς και τη σύνδεση οικοδομών με κάθε είδους δίκτυα».
 4. Επειδή, το κατά τα άρθρα 38 και επόμενα του Κώδικα Βασικής Πολεοδομικής Νομοθεσίας (Κ.Β.Π.Ν., π.δ. της 14/27.7.1999, Δ' 580, που αποδίδει το περιεχόμενο των άρθρων 2 και επόμενα του ν. 1337/1983) καταρτιζόμενο Γενικό Πολεοδομικό Σχέδιο (Γ.Π.Σ.), το οποίο αποτελεί, κατά το σύστημα του ν. 1337/1983 (Α' 33), το πρώτο στάδιο του πολεοδομικού σχεδιασμού μιας περιοχής, περιέχει την γενική πρόταση πολεοδομικής οργανώσεως των πολεοδομικών ενοτήτων, η οποία αναφέρεται, μεταξύ άλλων, στις χρήσεις γης στην περιοχή και περιλαμβάνει τις τυχόν απαγορεύσεις δόμησης και χρήσεων. Οι σχετικές με τις χρήσεις γης ρυθμίσεις του Γ.Π.Σ., εφόσον δεν χρειάζονται περαιτέρω εξειδίκευση, είναι δεσμευτικές από την έναρξη ισχύος του Γ.Π.Σ. (ΣτΕ 4047/1999 7μ., 2172/2006 7μ., 2655/2007, 3176/2008). Κατά τα άρθρα 230 και επόμενα του Κ.Β.Π.Ν., που αποδίδουν το περιεχόμενο του από 23.2/6.3.1987 π.δ/τος (Δ' 166), οι χρήσεις γης στις περιοχές των Γ.Π.Σ. καθορίζονται σε κατηγορίες, αναλόγως προς την γενική ή ειδική πολεοδομική λειτουργία τους, στις κατηγορίες δε αυτές περιλαμβάνεται και η αμιγής κατοικία, στην οποία δεν επιτρέπεται, κατ' αρχήν, η χρήση οικοδομών ως γραφείων ή αποθηκών. Τέλος, με το από 24.5.1985 π.δ. (Δ' 270) τροποποιούνται οι όροι και οι περιορισμοί δόμησης των γηπέδων που βρίσκονται εκτός των ρυμοτομικών σχεδίων των πόλεων και εκτός των ορίων των νομίμως υφισταμένων προ του έτους 1923 οικισμών.
 5. Επειδή, ο ν. 1650/1986 (Α' 160) ορίζει στο άρθρο 22 παρ. 5 ότι «Με απόφαση του Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημόσιων Έργων, που εκδίδεται ύστερα από αιτιολογημένη έκθεση της αρμόδιας κεντρικής

υπηρεσίας του Υπουργείου, μπορεί να ορίζονται, λόγω του ιδιαίτερου χαρακτήρα τους, περιοχές της Χώρας, οικισμοί ή τμήματα οικισμών, στα οποία, σε περίπτωση χρήσεων των ακινήτων διαφορετικών από εκείνες που προβλέπονται από τις ισχύουσες στην περιοχή πολεοδομικές διατάξεις, επιβάλλεται η σφράγιση τους μέχρι ένα χρόνο και, σε περίπτωση υποτροπής, οριστικά, -πέραν από την επιβολή άλλων κυρώσεων που προβλέπουν οι εκάστοτε ισχύουσες πολεοδομικές διατάξεις. ...». Περαιτέρω, το άρθρο 1 της 44242/2361/17.4.1989 κοινής υπουργικής απόφασης «Σφράγιση ακινήτων σε περίπτωση μεταβολής της χρήσεως» (Β' 380), η οποία εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 22 παρ. 8 του ν. 1650/1986, ορίζει ότι «Στις περιοχές, οικισμούς ή τμήματα της χώρας, που ορίζονται με απόφαση του Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων σύμφωνα με την παράγραφο 5 του άρθρου 22 του ν. 1650/1986, επιβάλλεται, σύμφωνα με τα επόμενα άρθρα, η σφράγιση κάθε κτιρίου ή χώρου εντός του οποίου εγκαθίσταται νέα χρήση ή συνεχίζεται η παλαιά με νέο χρήστη διαφορετική από εκείνη που προβλέπουν κάθε φορά οι πολεοδομικές διατάξεις που ισχύουν στις πιο πάνω περιοχές, οικισμούς ή τμήματα οικισμών της χώρας». Σύμφωνα με όσα παγίως έχουν κριθεί, δεν είναι επιτρεπτή, κατά τα άρθρα 4 και 24 του Συντάγματος, η επιλεκτική εφαρμογή, σε ορισμένους μόνο οικισμούς, του ανωτέρω μέτρου της σφράγισης των παράνομων χρήσεων. Συνεπώς, επιβάλλεται η σφράγιση σε κάθε περίπτωση χρήσης ακινήτου που δεν επιτρέπεται από τις ισχύουσες πολεοδομικές διατάξεις, ανεξάρτητα από την προηγούμενη έκδοση απόφασης του Υπουργού ΠΕ.Χ.Ω.Δ.Ε. για την υπαγωγή του συγκεκριμένου οικισμού ή τμήματός του στην παραπάνω διάταξη του άρθρου 22 παρ. 5 του ν. 1650/1986 (ΣτΕ 3905/2008, 3116/2005, 879/2004, 1057/ 2000 κ.ά).

6. Επειδή, στις παρ.1 και 2 του άρθρου 5 του ν. 1577/1985 (Α 210) ορίζεται ότι «Δεν επιτρέπεται να μεταβάλλονται η σύμφωνα με την οικοδομική άδεια χρήση του κτιρίου ή μέρους αυτού ... χωρίς προηγούμενη σχετική άδεια της αρμόδιας πολεοδομικής υπηρεσίας, εφόσον η μεταβολή αυτή θίγει τις ισχύουσες πολεοδομικές διατάξεις. ... 2. Η παράβαση της προηγούμενης παραγράφου συνεπάγεται την εφαρμογή των διατάξεων για τις αυθαίρετες κατασκευές». Στο άρθρο 22 του ίδιου νόμου προβλέπεται, «1. Για την εκτέλεση οποιασδήποτε εργασίας δόμησης εντός ή εκτός οικισμού απαιτείται οικοδομική άδεια της αρμόδιας πολεοδομικής υπηρεσίας. ... 4. Κάθε αλλαγή της χρήσης κτιρίου ή τμήματος του κατά παράβαση του άρθρου 5 είναι αυθαίρετη. Στην περίπτωση αυτή, εφαρμόζονται κατ' αναλογία οι διατάξεις του άρθρου 17 του ν.1337/1983, όπως ισχύει, μόνο ως προς την επιβολή του προστίμου. Αν για την αλλαγή της χρήσης έχουν εκτελεστεί δομικές κατασκευές, εκτός από την επιβολή προστίμου διατάσσεται και η κατεδάφιση τους. 5. ...». Εξάλλου, στις παρ. 1 και 2 του άρθρου 17 του ν. 1337/1983 (Α 33) ορίζεται ότι «Τα αυθαίρετα κτίσματα ή κατασκευές εν γένει που ανεγείρονται

- μετά την 31.1.1983 εντός ή εκτός εγκεκριμένων σχεδίων πόλεων ή οικισμών που υπάρχουν πριν από το έτος 1923, καθώς και όσα δεν εξαιρούνται σύμφωνα με το άρθρο 15 του νόμου αυτού, κατεδαφίζονται υποχρεωτικά από τους κυριούς ή συγκυριούς τους, έστω και αν έχει αποπερατωθεί η κατασκευή ή αν το κτίσμα κατοικείται ή χρησιμοποιείται με οποιοδήποτε τρόπο. 2. Εκτός από την κατεδάφιση επιβάλλεται: α) πρόστιμο ανέγερσης αυθαιρέτου, β) πρόστιμο διατήρησης αυθαιρέτου». Τέλος, στην παρ. 7 του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι με π.δ/μα, που εκδίδεται με πρόταση του Υπουργού Χωροταξίας, Οικισμού και Περιβάλλοντος καθορίζονται οι όροι, οι προϋποθέσεις, η διαδικασία διαπίστωσης και ο χαρακτηρισμός του αυθαιρέτου, καθώς και κάθε άλλη λεπτομέρεια για την εφαρμογή αυτού του άρθρου. Κατ' επίκληση, μεταξύ άλλων, και της τελευταίας αυτής διάταξης εκδόθηκε το π.δ. 267/1998 (Α 195).
7. Επειδή, κατά την έννοια των προαναφερόμενων διατάξεων του άρθρου 22 παρ. 5 του ν. 1650/1986 και της κ.υ.α. 44242/17.4.1989, το μέτρο της σφράγισης μη επιτρεπόμενων από τις ισχύουσες πολεοδομικές διατάξεις χρήσεων αφορά και χρήσεις που ασκούνται σε αδόμητα ακίνητα (πρβλ. ΣΤΕ 879/2004), ενώ η σφράγιση, στις περιπτώσεις αυτές, συντελείται με τη διακοπή της παράνομης δραστηριότητας, προκειμένου να αρθεί η μη επιτρεπόμενη χρήση. Εξάλλου, με τις διατάξεις των άρθρων των άρθρων 5 και 22 του ν. 1577/1985, που παρατέθηκαν πιο πάνω, χαρακτηρίζεται αυθαίρετη κάθε μεταβολή χρήσης κτιρίου χωρίς προηγούμενη σχετική άδεια της πολεοδομικής αρχής, εφόσον η μεταβολή αυτή είναι αντίθετη προς τις ισχύουσες στην περιοχή πολεοδομικές διατάξεις, δεν προβλέπεται όμως από τις εν λόγω διατάξεις ο χαρακτηρισμός χρήσης ως αυθαίρετης σε περίπτωση αδόμητου ακινήτου. Συνεπώς, δεδομένου ότι η κρινόμενη περίπτωση αφορά μη επιτρεπόμενη μεταβολή χρήσης ακινήτου στο οποίο δεν υπάρχει κτίριο ούτε έχουν γίνει οικοδομικές εργασίες, η υπόθεση κατά το παραπεμφθέν μέρος της, που αφορά τη σφράγιση μη επιτρεπόμενων χρήσεων, στηρίζεται στη διάταξη της παρ. 5 του άρθρου 22 του ν. 1650/1986. Ενόψει τούτου, νομίμως παραπέμφθηκε, με την 260/2004 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, η υπόθεση στο Συμβούλιο της Επικρατείας, κατά το μέρος που, με την προσβαλλόμενη πράξη, επιβλήθηκε σφράγιση της αυθαίρετης χρήσης στο επίμαχο ακίνητο, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του ν. 1650/1986 και της παραπάνωκοινής υπουργικής απόφασης, που αφορούν την προστασία του περιβάλλοντος.
8. Επειδή, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στην προηγούμενη σκέψη, αβασίμως προβάλλεται με το υπόμνημα της αιτούσας ότι από την παραπάνω απόφαση του Διοικητικού Εφετείου, η οποία δεν προσβλήθηκε με έφεση, έχει παραχθεί δεδικασμένο, το οποίο δεν επιτρέπει διαφορετική κρίση για το παραπεμφθέν σκέλος της αίτησης ως προς το ζήτημα της χρήσης του ακινήτου. Τούτο διότι το διοικητικό ζήτημα που κρίθηκε από το Διοικητικό

Εφετείο, αναγόμενο σε αυθαίρετη ή μη χρήση ακινήτου και επιβολή σχετικών προστίμων δυνάμει των διατάξεων του π.δ. 267/1998 και των άρθρων 5 παρ. 1 και 2, 22 παρ. 4 του ν. 1577/1985 και 17 παρ. 1, 2 και 7 του ν. 1337/1983, είναι άλλης τάξεως διοικητικό ζήτημα σε σχέση με το αγόμενο προς κρίση ζήτημα της επιτρεπόμενης ή μη χρήσης αδόμητου ακινήτου δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 22 παρ. 5 του ν. 1650/19856 και της κ.υ.α. 44242/2361/17.4.1989.

9. Επειδή, οι προβαλλόμενοι λόγοι ακυρώσεως στρέφονται κατ' αρχήν κατά του κεφαλαίου της προσβαλλόμενης πράξης με το οποίο επιβλήθηκαν τα πρόστιμα για την αυθαίρετη χρήση και, συνεπώς, πλήττουν το μέρος της υπόθεσης που δεν άγεται προς κρίση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Καθ' ερμηνείαν, ωστόσο, του δικογράφου προβάλλεται ότι η σφράγιση, δηλαδή η διακοπή της αποθήκευσης, είναι μη νόμιμη διότι το επίδικο ακίνητο, στο οποίο αποθηκεύθηκαν τα ικριώματα, βρίσκεται στην οδό Αγίων Αναργύρων 19, στην περιοχή «Καλυφτάκι» Νέας Κηφισιάς, στην οποία χρήση αυτού ως αποθηκευτικού χώρου είναι επιτρεπτή με βάση το ΦΕΚ 270/Δ/1985. Όπως, όμως, αναφέρθηκε στη δεύτερη σκέψη, η παραπάνω περιοχή «Καλυφτάκι», στην οποία, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου και συνομολογεί, άλλωστε, και η αιτούσα, βρίσκεται το επίδικο ακίνητο, εντάσσεται στη νέα πολεοδομική ενότητα ΠΕ 14, που δημιουργήθηκε με την 2476/5701/11.10.1999 απόφαση του Υπουργού ΠΕ.ΧΩ.ΔΕ., με την οποία τροποποιήθηκε το Γενικό Πολεοδομικό Σχέδιο του Δήμου Κηφισιάς (Δ 800). Σύμφωνα με την απόφαση αυτή, στην ΠΕ 14 ορίζεται χρήση γης αυτή της αμιγούς κατοικίας, στην οποία δεν είναι επιτρεπτή η χρήση των ακινήτων ως αποθηκών. Ενόψει τούτου, και δεδομένου ότι, όπως αναπτύχθηκε στη τρίτη σκέψη, οι σχετικές με τις χρήσεις γης ρυθμίσεις του Γ.Π.Σ., εφ' όσον δεν χρειάζονται περαιτέρω εξειδίκευση, όπως στην κρινόμενη περίπτωση, είναι δεσμευτικές από την έναρξη ισχύος του Γ.Π.Σ., νομίμως διατάχθηκε με την προσβαλλόμενη πράξη η διακοπή της χρήσης του επίδικου ακινήτου ως αποθηκευτικού χώρου, αφού η χρήση αυτή ήταν αντίθετη τινος την προβλεπόμενη από το Γ.Π.Σ. χρήση γης της περιοχής, ο δε λόγος ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλονται τα αντίθετα είναι αβάσιμος.
10. Επειδή, με το υπόμνημα που κατέθεσε μετά τη συζήτηση της υπόθεσης η αιτούσα προέβαλε ότι η Επιτροπή Κρίσης Ενστάσεων Αυθαιρέτων, που επέβαλε τη σφράγιση του οικοπέδου, υπερέβη την εξουσία της, διότι η ποινή αυτή δεν είχε επιβληθεί, όπως απαιτείται κατά νόμο, με την 504/10.9.2002 έκθεση αυτοψίας. Ο λόγος αυτός, ανεξάρτητα από το ότι προβάλλεται απαραδέκτως για πρώτη φορά με το υπόμνημα, πρέπει να απορριφθεί, προεχόντως, διότι στηρίζεται σε εσφαλμένη προϋπόθεση. Τούτο διότι, όπως αναφέρθηκε στη δεύτερη σκέψη, με την έκθεση αυτοψίας επιβλήθηκε «κατεδάφιση της οικοδομής» στο επίδικο ακίνητο, ως κατεδάφιση δε, σε περίπτωση αδόμητου οικοπέδου, όπως το επίδικο, προδήλως νοείται η διακοπή της μη

επιτρεπόμενης στο οικόπεδο αυτό δραστηριότητας, επομένως η σφράγιση του εν λόγω οικοπέδου.

11. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί.